

нѣше се съ радостъ сърдцето на царя, като гледаше, какъ любимиятъ храмъ отъ день на день извишава станъ, и въ унесъ шепнѣше благодарствена молитва къмъ Бога, загдето му е далъ животъ, да може да възвеличи славата Му съ новия храмъ.

А когато сградата бѣше готова, майстори-златари запретнаха рѣжави да изковатъ златнитѣ нимби и сребърнитѣ рѣце на иконитѣ, а изкустнитѣ търновски зографи съ търпелива рѣжа изписваха стениитѣ на черквата съ най-важнитѣ събития станали всѣки день отъ годината, споредъ свещената история и календара.

Съ трепетъ царьтъ чакаше дня, когато храмътъ ще бѣде готовъ, за да екнатъ камбанитѣ и клепалата на всички черкви въ престолния градъ за неговото освещаване.

Ала въ този упоителенъ моментъ на очакване отъ югъ като мълния долетѣ тревожна вестъ. Дългогодишниятъ миръ съ Византия бѣше нарушенъ отъ Киръ Тодоръ Комненъ, и безброй гръцки пълчища газѣха земята му.

Сви ядно вежди миролюбивиятъ царъ. Мѣжа разпъна сърдцето му, че далечъ въ полето той виждаше работливия народъ да бразди земята, да сѣе лѣтнина и не му бѣше сега до война.

А народътъ, като научи страшната новина, захвърли ралата, превърна палещницитѣ въ мечове и полетѣ къмъ Царевецъ. Мѣстъ го-

рѣше въ очитѣ на всички — справедлива мѣстъ срещу вероломнитѣ.

Засвириха бойни рокове, заотекваха далеко виковетѣ на бойцитѣ. Непрестанно се чуваше звекъ на мечове и щитове.

Засноваха боляритѣ отъ Трапезица до Царевецъ. Три денонощия продължиха съвещанията. А на четвъртия день Иоанъ Асень II поведе възбуденото множество.

Но въ тази тежка минута благочестивиятъ царъ не забрави новата черква. Преди да напустне Търново, той се отби въ нея да се помоли Богу и да види — до кой день отъ календара сѣ стигнали зографитѣ.

Когато царьтъ влѣзе вътре, зографитѣ изписваха третия месецъ отъ годината: деньтъ на Светитѣ Четиридесетъ Мѣченици.

— Боже, Господи мой! — съ дълбока вѣра прошепна царьтъ и колѣнчи на плочитѣ — Разбирамъ поличбата, която ми пращашъ.

И увѣренъ въ небесното напътствие и въ помощта на Светитѣ Четиридесетъ Мѣченици, яхна буйния си конь, който го чакаше въ черковния дворъ, между свѣтлобронни воеводи и поведе нетърпеливитѣ бранници.

* * *

Запристигаха всѣки день радостни вести отъ югъ. Откъдето минѣлъ Иоанъ Асень II, безчислено множество хора, отъ всички на-роди и вѣри, тръгвали следъ своя